

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXV

Paříž
červenec - srpen - září 1994

Číslo 4

ČEŠTÍ STUDENTI VE FRANCII.

Co dělají, jak žijí? Zkusila jsem se na to vyptat asi dvaceti z nich. Zajímalo mě nejen jak žijí, ale také proč se rozhodli jít "do světa" a za jakých podmínek. Dozvěděla jsem se, že většina z nich měla zdejší pobyt zajištěn. Čtyři dívky však přijely a hledaly si "své místo" až tady. Jejich situace se tak dost podobala situaci exulantů před rokem 89, s tím rozdílem ovšem, že v případě neúspěchu měly možnost vrátit se autobusem do Čech. I když dnešní podmínky jsou tedy pro studenty mnohem příznivější než pro exulanty, v každém případě projevíli odvahu, motivovanou touhou po vzdělání a poznání. Většinou se jedná o snahu naučit se dobře francouzsky, ale také o poznání jiné, našinci tolik obdivované kultury. Řada studentů však připustila, že šlo tak trochu i o poznání sebe sama; dokázat si, že jsou schopni postavit se "na vlastní nohy".

Jejich první dojmy z Francie se diametrálně různí. Od zcela pozitivních až po úplně negativní. Tyto byly zřejmě vyvolávány nejen rozlohou Paříže, v níž se neorientovali ani prostorově, ani ve vztazích mezilidských, ale také ztrátou vlastního soukromí. Skoro všichni si však stěžovali na nedostatek informací týkajících se jak běžného denního života, tak i studijních možností. Ukázalo se, že tu neexistuje žádná instituce, či vůbec jakákoli možnost, kde by se mohl student informovat a zároveň se podělit s jinými o své zážitky a zkušenosti a tak se vzájemně obohatit. Mnoho studentů navrhovalo vytvořit v Paříži jakousi "Českou besedu" (České kulturní centrum), kde by se kromě běžných setkání mohly realizovat i různé kulturní programy.

O tom všem se diskutovalo dne 7. května 1994 v CENTRE SEVRES, kde Česká katolická misie uspořádala po mši sv. s českými studenty besedu. Z této diskuse vzešlo několik důležitých informací, nápadů a rozhodnutí. Z nich ty nejhlavnější: 1.) Přítomná paní Marie Šedivá, choť velvyslance, sdělila, že České kulturní centrum bude zřízeno v rue Bonaparte po rekonstrukci domu, který je v havarijním stavu. 2.) Byla zdůrazněna možnost chodit cvičit do Sokola a tak navázat styky a přátelství se "starousedlíky". (Zájemci se mohou přihlásit u paní Haroutinian, tél. 45 86 03 32). 3.) Václav Umlauf, student teologie v Paříži (tél. 45 33 14 44) se nabídl, že by

Josef Čapek, Zednická siesta

se ujal shromažďování informací jak pro "oficiální" (vládní), tak pro "neoficiální" (nevládní) studenty a na jejich základě by vypracoval s některými studenty - veterány rady pro ty, kteří zde chtějí studovat a nevědí "jak na to".

Již 22. června tr. se V. Umlauf sešel na velvyslanectví s paní Šedivou a s kulturní atašé paní Monikou Pajerovou aby navázal potřebné kontakty, a aby jim předal seznam nejdůležitějších a nejpotřebnějších údajů, které by mohly posloužit studentům i nestudentům, vládním i nevládním. (Např. pojištění těch, kteří nejsou ve Francii v rámci mezinárodních dohod; žádosti o pobytovou kartu atp.) Setkal se zde s porozuměním i s ochotou ke spolupráci. Další schůzka byla stanovena na říjen tr.

Pokud z vás má někdo nápad, jakým jiným způsobem by se dalo českým studentům pomoci, byli bychom rádi, kdybyste se o něj s námi podělili. Vždyť větší na z nás dobře ví, jaké to je přijít do ciziny a žít zde bez přátel a znalostí.

(Redakčně upraveno a kráceno.)

Markéta Pazlarová

NEPŘEHLEDNĚTE ! NEPŘEHLEDNĚTE !

V SOBOTU 10. ZÁŘÍ 1994 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽENA OTCEM KOLÁREM V KAPLI DOMU CENTRE
SEVRES - 35, rue de Sèvres, 5.patro, 75006 Paris, metro Sèvres-Babylone
ČESKÁ MŠE SV.

Po mši sv. společně setkání a beseda v sále č. 5 (přízemí domu)

INFORMUJTE SVĚ ZNÁMÉ A PŘIJĎTE VŠICHNI !

Zajímavosti z domova i ze světa

Alexandr Solženicyn, jehož knihy objasnily nejtemnější stránky sovětské a ruské historie, se z USA vrátil do vlasti.

■ Malým finančním příspěvkem na zakoupení kytice se symbolicky zúčastnila vzpomínkové slavnosti na hřbitově "La Targette" dne 7. května tr. i naše *Misie*.

■ Podle finančních zpráv, které každý rok musí politické strany předložit parlamentu vyplývá, že nejbohatší stranou ČR jsou komunisté (77 miliónů příjmů). Dále za nimi následuje ODS (17 miliónů) a ODA (12 miliónů).

■ *Světové sdružení bývalých čs. politických vězňů* z Curychu uspořádalo 14. 5. tr. u rakousko-českých hranic vzpomínkovou slavnost a mši sv. za oběti komunistických věznic. Celebroval opat želivského kláštera, "muki" *Vít G. Tajovský*. Předseda *Sdružení*, *Jaroslav Anděl*, byl ve svém projevu velmi kritický k nynější politické a sociální situaci ve vlasti.

■ Ve dnech 2. - 28. května tr. vystavoval v *Galerii G* v Brně své obrazy *Ladislav Schovanec* z Paříže. *Vzlet, odhmotněnost, nekonečno, nesmírná šíře i hloubka*, dočetli jsme se o výstavě, přičemž bylo poukazováno na souvislost mezi Schovančovými pracemi scénografickými a vystavovanými obrazy.

■ Po šestačtyřiceti letech se *Všesokolský slet* konal opět v Praze. Průběh sletu se vyznačoval spíše skromností než patosem, ale z vyjádření jeho iniciátorů i účastníků bylo patrné, že - i když nemají v úmyslu vstupovat do téže řeky - nepovažují slet za symbolickou tečku za stočtyřicetiletou existencí Sokola, neboť svou činností může dnešní Sokol přispět ke znovuoživení rozleptané tkáně společnosti.

■ Ústavní soud ČR zrušil ustanovení restitučního zákona, které nedovolovalo vracet majetek českým občanům žijícím v zahraničí a stanovil novou lhůtu pro jeho vydání.

■ Deník *LIDOVÁ DEMOKRACIE*, jehož původním vydavatelem byla politická strana ČSL, po padesátiletém vycházení zanikl.

■ Legendární brankář předválečného národního fotbalového mužstva ČSR *František Plánička*, oslavil letos v Praze své devadesáté narozeniny, Otec *Jan Lang* v Londýně 75 let (20. června).

■ Podle sociologického průzkumu ve spolupráci s italskou univerzitou v Turíně z r. 1993, podílejí se na vytváření sociální skupiny malých a středních podnikatelů významným způsobem bývalí komunističtí funkcionáři (57 %). Tímto výzkumem se neprokázala hypotéza bývalé Čs. akademie věd (ČSAV) v Praze, že podstatná část podnikatelů začínala z ničeho. Z výzkumu rovněž vyplývá, že převod majetku prováděný státní správou jde obvykle do rukou vedoucích pracovníků státních podniků, kteří zpravidla byli členy KSČ.

■ Během svého krátkého pobytu v Paříži koncebroval 13. srpna tr. Otec *A. Bernáček* mši sv. v kostele N.D. de Pontmain (Bagnolet). O jeho příštím pravděpodobném působišti v Praze vás budeme včas informovat.

■ *Moravskoslezské informační centrum* se obrátilo s žádostí o pomoc a spolupráci na ruského extremistu *Vladimíra Žirinovského*. *Je prvním zahraničním politikem, který oficiálně uznal Moravu jako samostatný státní útvar*, řekl novinářům jeden ze šéftů *Centra* ing. Matěj Pecl.

■ Již čtvrtý rok vychází časopis *ČESKÝ DIALOG*, který se snaží vytvořit most mezi občany žijícími v ČR a v zahraničí. Je založen na myšlence, že krajané žijící v cizině mohou přispět vlasti svými bohatými životními zkušenostmi, neboť "většina z nich si prožila dobu těžkých začátků, musela se naučit jinak myslet, reagovat a dokázat něco, o čemž ani nevěděla, že je toho schopna". Objednávky (nebo žádosti o zaslání výtisku na ukázkou) jsou vyřizovány na adrese :

K lipám 24, 190 00 Praha 9, ČR.

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek.

● ... Ústavní soud rozhodl, že občané ČR mohou uplatnit restituční nároky, i když zde nebydlí. (...) Až se v září vrátíme z chaty nebo Korsiky, začneme se možná divit : z našich daní budeme pravděpodobně platit restituce těm, kteří svou vlast kdysi opustili.

Jitka Fraňková.

● - Podle průzkumu veřejného mínění IVVM, většině občanů ještě nedošlo, že socialismus skončil a že nyní platí jiná pravidla. Že stát už nebude mít prostředky na udržování několika stovek zámků a bude se přirozeně snažit toto obrovské kulturní bohatství prodat do soukromých rukou. Není snad třeba zdůrazňovat, že majetek vrácený do rukou původního vlastníka, kterého k němu váže úzký rodinný vztah, má mnohem větší šanci žít dál ve své kultuře - historické funkci a v tomto duchu i sloužit veřejnosti. Naopak - při prodeji nemovitostí soukromníkům sice stát nepatrně zbohatne, ale celá společnost bude ochuzena o značné kulturní dědictví, neboť kapitál (mnohdy pochybného původu) si nebude kupovat svědky naší historie, aby v

nich instaloval expozici uměleckých sbírek, ale aby je využíval třeba jako čínské hotely. Ještě očividnější je to u restitucí církevních.

Kapitola sama pro sebe je názor dotazovaných na vrácení majetku emigrantům. Proti se vyslovilo 82 % dotazovaných. Zde z českého člověka promlouvá již jen pouhá závist : my jsme tady strádali, zatímco emigranti si na Západě váleli šunky a teď by chtěli navíc vrátit svůj majetek ! Maně mě nad výsledky tohoto průzkumu napadá, proč vlastně lidé v listopadu 1989 stávkovali. Mohli být ušetřeni těch šoků, že se dnes někomu vrací kdysi ukradený majetek.

Petr Placák

● ... Ve svých historických souvislostech představuje proces privatizace největší transformaci majetku v českých zemích po Bílé hoře. Tento proces - žel zahájený bez morálních kritérií a pravidel, bez sankcí za jejich nedodržování a bez vyloučení špinavých peněz tak otevřel prostor všem, kteří léta získávali kapitál způsobem, který byl v rozporu nejen se zákony demokratických právních států, ale dokonce i se zákony socialistickými. (...) Zůstane dějinnou zásluhou V. Klause, že z polistopadové politiky odstranil nebezpečné růžové sny o třetích cestách a onu morální rozbředlost OH. ODS s původním programem má na naší politické scéně nezastupitelné místo. Chápeme, že politická odpovědnost a tíha vlády ji posouvá ke středu politického spektra, ale nemůžeme se smířit s jejím nebezpečným morálním skluzem. Jakkoli je ekonomika důležitá, nechtěli bychom žít v prosperujícím státě, v němž to cosi shnilého je morálka.

Milan Huliák

● ... Jak se ukázalo, naše víra víra v demokratický politický vývoj v naší zemi byla jen iluzí, vyplývající z neznalosti skutečných poměrů a možností komunistů. Dávno před tzv. sametovou revolucí komunisté věděli, že s rozpadem SSSR musí dojít k politickým změnám i u nás. Měli proto dostatek prostředků, času i financí se na tyto změny připravit a dokonale je zorganizovat. K oklamání nekomunistické části národa i zahraniční veřejnosti se ze své vůle a dobrovolně právně vzdali své, ústavou jim zajištěné absolutní moci. Mohli to bez obav udělat, protože věděli, že se téměř ničeho nevzdávají fakticky. Pro udržení své moci si vymysleli "sametovou revoluci".

Definice politické revoluce zní : *Revoluce je mimoústavní změna zákonodárné, výkonné a soudní moci ve státě.* Ale porovnejte sami : 1.) Dne 5. prosince 1989 zástupci koordinačního centra OF jednali s tehdejší komunistickým ministerským předsedou Adamcem o demisi jeho vlády. Při této příležitosti mu V. Havel za podání demise nabízel úřad prezidenta republiky. V tomto smyslu tedy k žádné politické změně dojít nemělo, žádná revoluce plánována nebyla. 2.) Moc zákonodárnou v každém státě vykonává jeho parlament. Předsedou FS ČSFR se stal A. Dubček, v SSSR vyškolený komunist a značná část poslanců sestávala z komunistů nebo z bývalých komunistů. 3.) Druhou částí politické moci ve státě je moc výkonná - vláda. Do čela této vlády postavil V. Havel, který se mezitím sám stal prezidentem republiky, komunistu M. Čalku. Ten využil svého postavení k tomu, aby prezidentu navrhl do funkce ministrů znovu buď přímé nebo bývalé komunisty nebo jejich přátele. Jako příklad může sloužit tehdejší ministr zahraničí J. Dienstbier, který jmenoval v mnoha státech za vyslance opět bývalé nebo dokonce současné komunisty. Ani v moci výkonné tedy k žádné mimoústavní změně nedošlo a žádná revoluce (ani sametová) se nekonala. 4.) Třetí částí státní moci je moc soudní. Je obecně známo, že v komunistickém režimu mohli být předsedy soudů nebo soudních senátů jen spolehliví komunisté. Po "sametovém" státním puči tyto lidé pochopili, že se na těchto pozicích neudrží a proto si otevřeli vysoce výnosné advokátní

kanceláře nebo se nechali ve stejných funkcích přeložit k jiným soudům. U soudů tak zůstaly převážně jen mladé soudkyně, přijaté k soudům ještě komunistickými mocipány a proto jim vděčné, které vždy jen potvrzovaly rozhodnutí dřívějších soudů. Také v moci soudní nedošlo k žádné mimoústavní změně a k revoluci.

Můžeme se ptát, co se u nás po 17. listopadu 1989 vlastně stalo a co se změnilo. Odpověď je jasná a přesná: Politický teror zmizel, byl ale nahrazen terorem ekonomickým. Příčina a možnost vzniku ekonomického teroru spočívá v tom, že KSČ nebyla po 17. listopadu 1989 zakázána, rozpuštěna, její majetek zabaven ve prospěch státu a její další činnost znemožněna. Jejím špičkovým funkcionářům, stojícím v čele státních podniků, bylo tak umožněno zmocnit se jich tzv. privatizací. Nyní je řídí z pozic podnikatelů jako své vlastní a za jejich vedení neodpovídají nikomu. Dodnes se jich nikdo v našem státě neodvážil zeptat, kde vzali mnohamiliónové částky na jejich koupi. Důsledek tohoto stavu působí na morální stav naší společnosti přímo katastrofálně. Lidé, kteří očekávali návrat práva, spravedlnosti a morálky do veřejného života, teď vidí pravý opak: poctivost a čestné jednání v soukromém a veřejném životě se nejen nevyplácí, ale škodí. Jak gigantická škoda na charakteru celého národa tím vzniká, nedokáže dnes nikdo odhadnout.

Zákonitě se vynořuje otázka, kdo tuto situaci způsobil a kdo tedy za ni, když již ne právně a fakticky, tedy alespoň morálně a historicky zodpovídá. Abych nedal podnět ke svému trestnímu stíhání podle § 103 nového trestního zákona, budu mluvit o panu V. Havlovi jako o prezidentu zaniklého státu, tj. ČSFR. Byl to on, kdo se zasačil celou svou osobností o to, aby KSČ (resp. KSČM) byla zachována a mohla provozovat svou činnost. Za slogany "nejsme jako oni" nebo "tady se nebude dělat žádný hon na komunisty" (což na mne vykřikl ve své prezidentské kanceláři v lednu 1990) se úspěšně skryli všichni zločinci uplynulých desetiletí i celá komunistická strana, ač sám jako prezident podepsal zákon, který ji nazývá zločinnou a zavrženou. V. Havel soustavně zaměňoval dva diametrálně rozdílné pojmy: mstu a trest. Mstit se nemá právo žádný člověk, podle bible msta náleží pouze Hospodinu. Avšak trest za spáchané zločiny není msta, ale naprosto nutný protipól trestného činu, který uvádí lidskou společnost do stavu morální rovnováhy, bez níž soužití lidí v klidu a pokoji není možné. Nevím, zda V. Havel spáchal tento čin úmyslně ze své vůle nebo zda k tomu byl někým nebo něčím donucen. Vyhojení této rány ale bude trvat dlouho, možná celé generace.

Každá nemoc se však musí léčit. Vážení přítomní, začněme každý u sebe. Působme, aby se lidé stali opět lidmi s dobrými lidskými vlastnostmi, aby k sobě nepřistupovali s nedůvěrou či strachem. Bude to velká a nesmírně namáhavá dílna, která bude vyžadovat velkou trpělivost. Avšak k ozdravení morálky a charakteru našeho národa je to nutné.

JUDr Ing. Jaroslav Anděl

předseda světového sdružení býv. čl. politických vězňů v exilu

Z projevu dne 14. května 1994 na tradičním setkání u památníku postaveného obětem komunistického teroru v Československu v rakouské obci Obemageiberg u Gmundu.

Četli jsme knihu

Josef Škvorecký TANKOVÝ PRAPOR (1954)
V r. 1971 vydalo nakl. Sixty-Eight Publishers Corp. Kanada.

Odpoledne šel rotný za Ludmilou do kanceláře. Ludmila pracovala, přesněji řečeno působila v podniku, jenž měl titul Kulturní zařízení hlavního města Prahy. Co

tento podnik zařizoval, se rotný nikdy nedozvěděl. Kancelář byla v zasklené přístavbě za bývalým varieté a Ludmila tam seděla za velkým psacím stolem, na němž kromě diáře a čistého bloku stál už jenom telefon. V kanceláři působila ještě asi třicetiletá peroxidová blondýna, která se jmenovala Králová, jejíž manžel měl být právě jmenován jakýmsi československým zástupcem ve stálé misi OSN v New Yorku. Úředně byla Ludmilinou představenou, ale za svých poměrně častých návštěv ve skleněném domku ji rotný nikdy nezastihl. Dnešek byla výjimka. Na jejím stole (se dvěma telefony) dřepěla třetí síla kulturního zařízení, štíhlá, hezká, drze vypadající dívka jménem Lexina. Králová právě držela řeč :

"Vašek se samozřejmě nakrk", vykládala, a každou chvíli propukala v hysterický smích, "a došel si na sekču. Sekča ho má sice plný zuby, ale ponivač je Vašek zadobře s Cepkem z Bezpečnosti a ten je u Kopejdy silnej v kramflekách, tak sekča slíbil, že mu to zařídí, a než Vašek dojel zpátky na envé, už tam byl telefonickej pokyn, že Karlín má převzít Budárek. Tak to se Budárkovi přirozeně nelíbilo. Vašek mu to notabene naservíroval přes Mikulu, aby byl z obliga, Budárek nic neřek a šel si lehnout do nemocnice s nějakějma ledvinovejma záchvatama, k Milosrdnejm, co je tam primářem Šofr, ponivač Budárek Šofrovi tenkrát pích na káenvé, a teď čeká, co bude. To Vaška přirozeně nakrklo -"

Králová pokračovala v referátě o těch velmi složitých vztazích mezi soudruhy, a vyšlo dále najevo, že jakémusi Peckovi vylejou perka, protože mu schází deset tisíc v kase, což by se normálně vyrovnalo ze subvence, kdyby se na Pecku netlačil Hampejz. Původně se tlačil Vavruška, ale jelikož Hampejz má jít k prvnímu listopadu ze Slováku a místo něho tam má přijít Petrmichl z káenvé, Vavruška ustoupil a půjde místo Vančury na hau, neboť toho mezitím odtamtud vyhodili a dali na osvětlu do envé v Michli. Takže protože Hampejz měl průšvih s francouzskéjma originálama, musí odejít ze Slováku, ačkoliv tam je teprve čtvrt roku, ale Pecku určitě dostane ze spasu, neboť nad Peckou držel ruku Vosáhlo, jehož však nyní sundali, takže Pecka je v rejži, a půjde asi do déo místo Čuříkové, která se zapletla s Miličem a doneslo se to až k ministroví, jehož dceru má Milič za manželku, ale on už se o Čuříkovou postará Vávra, který se potřebuje zbavit Švestkové a ta si rozlila ocet u Kopeckého, protože se jako jediná zastávala Muchy, když ho Kopecký chtěl vyhodit.

Rotný poslouchal a bylo mu, jako by procítal z nějaké pastýřské idyly, v níž prostí uniformovaní pastýři pasou jednoduché ovečky, aby je po dvou letech vyhnali do strašlivě komplikovaného světa nepřehledné hry *checks and balances*, kde lidská i státní činnost spočívá v neustálém boji o výhodná, lepší a ještě lepší místa. Zdálo se mu, že tato složitá společnost soudruhů je svázána a rozdělována přejemným předivem vzájemných přátelství a nepřátelství, závazností a úsluh, sympatií a antipatií, příbuzenských svazků a vztahů připomínajících téměř zákony krevní msty; že jsou tu neustále v proudu komplikované akce, při nichž se počítá s pomocí jedněch, odporem druhých a možnými intrikami třetích až třicátých stran. Užasl, jak nesmírná mozková práce se tu zřejmě vynakládá na kombinování možností, na odhady síly a slabosti, jak mnoho tu záleží na vyděračských vědomostech o činech a naopak o neznanosti činů. Oproti poklidné buzeraci vojny připadalo mu, že lidé v civilním životě jsou ve stavu neustálé bojové pohotovosti, že s tvrdošjnou odvahou bojují nepřetržitě ten soudružský boj všech proti všem, jehož cíl a jakýkoliv smysl mizí kdesi v nepochopitelnou, neboť celé to pomatené dění, financované z

neznámých důvodů ze státní pokladny, jako by bylo nejnázornějším příkladem nestálosti věcí, neustávajících změn dialektického boje protikladů, v němž se jedni vynořují a druzí mizejí pod hladinou kariéry, a ti, co se potopili, vzápětí stahují za nohy ty druhé a po jejich ponořujících se zádech se rychle drápour opět nahoru.

Králová mluvila, mluvila, (...) až se soudružka Lexina ulekla svých hodiněk. "Ježkovy voči! Půl šestý! Miláčku, napiš mi dvě hodiny přes čas!"

"Heleď, Lexiku," zařehotala se Králová. "koukej mazat! Podle pravdy je to jenom půl hodiny, a to ti taky napíšu. Víš, že já stát neokrádám."

Spisovatel a rotný v záloze JOSEF ŠKVORECKÝ (1924) se dožívá v září tr. sedmdesátí let. Absolvent Univerzity Karlovy v Praze, po kariéře pomocného dělníka, velitele tanku, učitele a redaktora časopisu SVĚTOVÁ LITERATURA, vstoupil do české literatury románem ZBĚHLÍCI (napsán 1948, vydán 1958 a cenzurou zabaven). Je autorem řady románů (mj.: TANKOVÝ PRAPOR, LVÍČE, MIRÁKL, PŘÍBĚH INŽENÝRA LIDSKÝCH DUŠÍ), povídkových sbírek a filmových scénářů. Žije a pracuje v Kanadě jako profesor anglo-americké literatury na univerzitě v Torontu. Ve svém díle znamenitě zachytil atmosféru lehdejší doby a vše, "co vytrpěli, milovali a o čem snili jeho druhové" koncem války a v letech nejtvrdšího stalinismu. "My jsme se narodili trochu bibě", vzpomíná na své mládí poněkud obtloustlá Venuše (HOŘKEJ SVĚT, 1963). Ale dílo JOSEFA ŠKVORECKÉHO, spisovatele, který své generaci "postavil pomník kovu trvalejší" (exegi monumentum aere perennius - Horatius) je zárukou, že ta "rychle zapominaná léta nemohou být snadno zapomenuta." ZDRUV, DANNY!

Dopisy

... Letos jsem slavil v Metylovicích své osmdesáté narozeniny. Kromě přátel z vlasti i z ciziny přijel na oslavu i můj bývalý biskup v exilu, Dr Jaroslav Škarvada. Jeho návštěva byla pro mne velkou ctí. S přítomnými farníky i hosty jsem během mše sv. děkoval Bohu za dar kněžství a Duchu svatému za hojnost rozmanitých darů. (...) Budete-li hledat doma prázdninový pobyt uprostřed hor a lesů, zavítejte k nám pod Lysou horu do hotelu MONTÉR, který spravuje synovec Otce Michalčíka z Itálie. Pater je tu na dovolené, denní penze v hotelu je 250 Kč. (Adresa: Horský hotel MONTÉR, 739 14 Ostravice, Fax + Tel.: 0658 75 161, 0658 75 108) (...) Děkuji vám za vaši lásku i dary a za vaše přátelství. Často na vás v Paříži myslím a modlím se za vás. Bůh vám žehnej!

23. května 1994. P. Antonín Bemádek.

... Plně souhlasím s tím, že je třeba u nás podporovat vznik "středisek bohatství a prosperity", ale lidem, kteří prožili víc než čtyřicet let tvrdého útlaku, nemůže být jedno, kdo bude tato střediska ovládat. Mnozí z nás od samého začátku věděli, jak nomenklaturní komunisté zůstávají i nadále rozhodující silou ve státě, ale nikdo netušil, s jakou drzostí a podnikatelským zápalem převedou svůj nelegitimně nabytý kapitál do svého kapitalistického majetku a životního způsobu a že jim v tom nebude nikým a ničím bráněno, takže nebude existovat ani stejná startovní čára s ostatními. A výsledek se dostavuje: malí a střední podnikatelé jsou příliš slabí a jen těžko získávají přijatelné výchozí pozice, neboť nejhodnotnější majetky se dostávají do rukou staré tyranie. (...) Nejhorší na tom je, že jsme doufali v obrodu naší církve. A zatím očistu nedokázala provést ani církev sama. Na zradu a přísluhovačství "Paxteristů" se nějak rychle zapomnělo, naopak se hovoří o tom, že bývalí členové mají být rehabilitováni. Tomu nerozumím. Přece nebyli nijak postiženi a dodnes se ani věřícímu lidu neomluvili...

... Je to velice ochromující pocit, vidět, jak se tady dychtivě přejímá a přebírá něco, co jinde už vyřazují. Někdy si připadám jako Afričan, který se hrdě vyzbrojuje předovkami v okamžiku, kdy se na něj chystá koloniální armáda, vyzbrojená moderními zbraněmi.

Z Prahy.

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

M. Didoski	92320	CHATILLON	A. Zach	75005	PARIS
L. Pekař	75015	PARIS	G. Záruba	75011	PARIS

Na Českou katolickou misií a na Oběžník přispěli

Kalova   Schiffer   Schovanec
Všem dárcům upřímně   PÁN BŮH ZAPLAT!

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

VŠECHNO JE VE VÝVOJI (Jeden ze zákonů dialektiky).

Svůj díl odpovědnosti za Pavlovu smrt nenesou jen lhosejtní a otupělí soudci prokurátoři a demoralizovaní vězeňští činitelé. Nese ho celá společnost...

Z projevu V. Havla nad rakví Pavla Wonky dne 6. 5. 1988.

Jiří Wonka, bratr Pavla Wonky byl obviněn z "útoku na veřejného činitele dle § 156 / 3 tr. zákona", neboť dopisem ze dne 22. 12. 1993 hrubě urazil JUDr Horvátovou a JUDr Rychlíkovou. JUDr M. Horvátová v r. 1988 odsoudila nemocného P. Wonku do vězení, kde brzy po rozsudku zemřel.

***

"Že je ale letos much", plácl. ~ "Co říkáš mým novým brýlím, Adéle?" objal fořta. ~ "Jděte do háje!" přefekl se. ~ "Vylovili ji až za měsíc", rozkládala.

Alena Vostrá, Lingvistická cvičení.

Z ČESKÉHO TISKU:

***

♦♦ Ministr obrany ČR A. Baudyš propustil z armády generál-majora Oldřicha Bártu, který byl přistižen při krádeži hraček ve švédském obchodním domě.

♦♦ Žádná cestovní kancelář v Praze nemůže cizincům zaručit, že nebudou okradeni. A nejde ani tolik o kapsáře. Bez ostychu loupící taxikáři, prodavači nebo číšníci už představují v celé Evropě proslulý český folklór.

Z mudrosloví jistého národa středoevropského: *Pije jako Dán,
krade jako Čech. **

* Naše poznámka: Toto žertovné přirovnání ze 17. století, v době války třicetileté rozšířené po celé Evropě, nemá s dnešní realitou samozřejmě nic společného: většina Dánů dnes s oblibou pije ovocné šťávy.

OBĚŽNÍK — bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la region parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ -- 35bis, rue de Sèvres, 75006 PARIS tel. 44 39 75 00

Les abonnements par cheque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris